

# بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

## «نیایش، در روز عرفه»

خدایا این روز عرفه، روزی است که آن را تشریف بخشیده‌ای و گرامی داشته‌ای و عظمت داده‌ای، رحمت را در آن گسترده‌ای و عفو را در آن انعام فرموده‌ای و عطایت را در آن فراوان کرده‌ای و به‌وسیله آن بر بندگان تفضل فرموده‌ای.

خدایا و من آن بنده تو هستم که پیش از آفریدنش و پس از خلقتش بر او انعام کرده‌ای، پس او را از کسانی قرار داده‌ای که به دین خود رهبری نموده‌ای و بر ادای حق خود توفیق داده‌ای و او را بر رشته ولایت و دین خود نگاه داشته‌ای و در حزب خود وارد کرده‌ای و به دوستاری دوستانت و دشمنی دشمنانت ارشاد فرموده‌ای با این همه او را فرمان داده‌ای، پس فرمان نبرده و منع کرده‌ای، پس باز نایستاده و از نافرمانی خود نهی کرده‌ای، پس از طریق امر تو، به نهی ات شتافته؛ نه از روی عناد با تو و نه از جهت گردن کشی بر تو بلکه هوای نفسش او را به آنچه تو از آتش رانده و ترسانده‌ای فراخوانده و دشمن تو و دشمن او وی را بر آن یاری کرده تا در حال معرفت به تهدید و امیدواری به عفو و وثوق به گذشت تو بر آن کار اقدام کرده، در صورتی که او - با وجود آن همه انعامی که درباره‌اش فرموده‌ای - سزاوارترین بندگان تو بود که به آن کار اقدام نکند و اینک منم در پیشگاهت که خوار و ذلیل و خاضع و خاشع و ترسان و به گناه عظیمی که بر دوش کشیده‌ام و به خطاهای بزرگی که مرتکب شده‌ام معترف و از عفو تو پناه خواه و به رحمت تو ملتجی‌ام؛ و یقین دارم که امان دهنده‌ای مرا از تو امان نمی‌دهد و بازدارنده‌ای مرا از تو باز نمی‌دارد. پس در برابر این اعتراف و عقیده ستر و پوششی را که بر گناهکار می‌پوشی بر من پیوش و عفوی را که به تسلیم شونده خود می‌بخشی به من ببخش.